

תרופת פלא — למי?

הד"ר רובין, זה שכתב את הספר כזה מה שרצית לדעת על החי ולא העזת לשאול, פורסם לאחרונה את הסובין, כתי רופה היא לבריאות. למי שלא יודע — הסובין הוא הפסולת הנשאת אחרי טחינת החיטה ומשמשת כמאכל לבהמות. בעלי החנויות של הצימחונים והטיבעור נים וחנויות הדיאטה למיניהם, לא החי מיצו את ההזדמנות, וקפצו על הרכבת של הד"ר רובין.

גם הם מפרסמים את הסובין כי תרופת-פלא, אלא שעבור התרופה הפלי אית הם דורשים גם מחיר פלאי — 6 ל"י לקילו, בריבוןן שהקמה הלבן מחי טה עולה 2.5 ל"י לקילו בלבד. ומכאן — הסובין, תרופת-פלא למי? לקונים המאמינים התמימים, או למוכריהם הזורזים והפיקחים?

יוסף פליגלמן, תל-אביב

דוברים וחסים

בגיליון העולם הזה (2037) במדור "תשי קיף", פורסם כי מעמדו של האיגוד ליהי סייציבור עומד להידון בקרוב בבית-הדין הגבוה לצדק. לדיברי הידיעה נדחתה בקי שה של מר סמי טוויג, דובר המפלגה הליברלית, להתקבל לאיגוד.

הריני מודיע בזה כי סמי טוויג לא הגיש מעולם את מועמדותו להתקבל ל-איגוד הישראלי ליהסיציבור, ומשום כך גם לא נידחה. אם יגיש סמי טוויג את מועמדותו, נשקול זאת בהתאם לתקנון האיגוד.

יוסף יהל, יו"ר האיגוד הישראלי ליהסיציבור, תל-אביב

● טעות שנפלה בניסוח הידיעה, היא שגרמה לאי-הבהנה. דובר המפלגה הליברלית סמי טוויג, ניסה להתקבל כחבר ב-איגוד הדוברים בישראל (מיסודו של חוג הדוברים בירושלים) ולא לאיגוד ליהסיציבור. היה זה איגוד הדוברים שדחה את בקשתו להצטרף כחבר באיגוד. כל האמור בידיעה מתייחס לאיגוד הדוברים, ולא לאיגוד ליהסיציבור.

הגע של עיכורית

בעיתונכם (העולם הזה 2038), בעמוד 47, בסיפור על סודו של גבליירושלים, נאמר על אבנר כרמי כי הוא "מכוון-פסג" תרים במיקצועו". בעיברית נכונה צריך לומר "מכוון-פסגתרים במיקצועו", או "כוון-פסגתרים במיקצועו". בעלון למד לשונן מיום כ"א בחודש אייר תשכ"ו, בהוצאת המוכירות המדעית של האקדמיה ללשון העיברית, נאמר: "האיש המכוון את מיתרי הפסנתר הוא כוון-פסגתרים". נ"ע."

● עורר-היתוב כיוונן את מיתריו לפי צלילי נע"נ.

היצירה שנפסקה

ביום חמישי לפני שבועיים נעלם מהס"טודיר-לציור שלי, ביפו העתיקה, כלבי הקולי האהוב שלי. עזו. אני מצרף בזה את תמונתו, כדי שכל מי שיבחין בו או

עז

היכן הוצא הישר?

יודע על מקום הימצאו, יסייע לו לשוואלי. אני מוכן לפצות את האיש שיתוור אלי את הכלב, במחירו של כלב מסוג זה בשוק. הכתובת להחזרה: רחוב קדור מים 1, יפו העתיקה.

אשר עין-דור, תל-אביב

נוידרפר

המלונה על

הכנסות-המדינה

משה נוידרפר (מימין)

הורה למחלקת-החקירות

של המכס

שלא להעמיד לדין

את איל-החולצות

יעקב להב (משמאל),

אחרי שזה נתפס

בהונאת האוצר

בסכומים של

מיליוני לירות

החשבונות והספרים. וככל שהעמיקו לבידוק, כך גילו כי תחת ידיהם מצוייה אחת התרמיות הגדולות בישראל — מערכת של שיטות-העלמה שבהן אף לא חשדו קודם-לכן.

כך, למשל, גילו כי באחת ההזדמנויות ייבא להב אריג, ואיש-המכס רשם בטעות כי יש לשלם על כל מטר של בד זה מכס בגובה לירה אחת. במקום חשע לירות למטר. אנשי-המכס בטוחים כי כאשר מכר

להתבונן

להב את החולצות המוגמרות מבר זה, הכנים בתחשיבו מכס בגובה חשע לירות ולא לירה אחת. ודורשים ממנו את ההפרש. אולם להב טוען כי מכר את המוצר לפי תחשיב של לירה אחת מכס, וכי משום כך אין הוא חייב לשלם כל הפרש.

אחרי שנאספו הנתונים הרבים, והסבריו של להב למתרחש לא שיכנעו, החליטו אנשי-המכס להפריד בין המימצאים. את פרשת המיכתב שנשלח לגרמניה, שהוא חומר לאישום פלילי טהור, העבירו לתיק נפרד. תיק זה, כמקובל במכס, נדון בי וועדה מיוחדת של המכס. המחליטה אם להעמיד את החשוד לדין או להסתפק בי כופר. הוועדה הורתה להעמיד את להב לדין בעוון השמטה והונאת המכס ב-150 אלף לירות. התיק נמסר גם לטיפולו של מיטרת ישראל.

שאר החומר, שנגע בעיקר לחישובים של המכס, הועבר לתיק אחר. החשד העיקרי המצוי בחומר זה הוא שלהב מייבא אריגים ללא מיסים, לצורכי ייצוא. תחת לייצאם הוא מוכר אותם בארץ, ומרוויח את המס הגבוה (חשע לירות למטר).

חישובי המכס ומס-הקנייה העלו, כי יעקוב להב חייב להם 3.8 מיליון לירות. כמחצית מסכום זה היא מיסים. שהמכס משוכנע כי בידו עובדות מוכחות לביסוס טענותיו לגביהם. אשר למחצית השנייה, אלה הן הערכות של מיסים המגיעים למכס על סמך חישובים שונים. כאשר ישבו אני ושיהמכס עם להב וביקשו את הסבריו לראיות שנתגלו נגדו, טען כי חוקרי-המכס מתנכלים לו, וכי הוא אינו מוכן לדבר עימם כלל. הוא פנה אז אל שרי-ממשלה, כולל שר-המיסות-התעשייה חיים ברי, לב, ואל ידידו הוותיק משה נוידרפר. בדיונים פנימיים בין נוידרפר לבין אנשי

סגירת תיקים מפתח איומיו של העבריינין הסוטנציאלי.

מייד אחרי שיצאו אלנברג ולהב את החדר, קיבל נוידרפר לראיון את כתבו הכלכלי של ידיעות אחרונות בירושלים, ישראל תומר, הצהיר, כפי שפורסם ב"גליון ערב-החג, כי "החוק יופעל בחומרה רבה נגד מעלימים". רק דקות ספורות קודם-לכן הורה נוידרפר שלא להפעיל את החוק נגד יעקוב להב, התשוד בהעלמות.

מי הרוויח

מהטעות?

פני חודשים אחדים השיגו אנשי מחלקת-החקירות של המכס מיסמך מעניין. היה זה מיכתב שכתב יעקוב להב לאחד מספקיו בגרמניה. במיכתב ביקש מן הספק, כי בחשבונות שהוא שולח על האריגים המסופקים למיפעלי להב, ישנוו הרכבי האריג. כלומר, אם האריג שיסופק יהיה מורכב מכרי-וכך אחוזים חומר-גלם סינתטי והשאר חומר-גלם טיבעי — כותנה — ביקש להב כי בחשבונו האמור יקטיין המוכר את אחוזי החומר הסינתטי, ויגדיל את אחוזי החומר הטיבעי. הסיבה: המכס על חוטים סינתטיים גבוה מאשר על חוטי כותנה. לפי חישובי המכס ביחס לסחורה שאליה התייחס המיכתב האמור, הקטיין להב את המיסים שהיה עליו לשלם ב-150 אלף לירות. סכום נכבד. לכל הדיעות.

ואם לגבי כמות לא-גדולה של סחורה בוצעה העלמה כה גדולה, מה קורה בשאר המישלוחים? שאלה זו עוררה את עניינם של אנשי מחלקת-החקירות של המכס ומס-הקנייה, אשר פתחו בחקירה שקטה של מיפעלי להב. עברו בשבע עיניים על כל

חו את המפתחות! אני סוגר את המיפעלים, אם לא מאמינים לי, אין לי מה לעשות כאן!" צעק — באחד מימי תחילת החודש — התעשיין יעקוב להב, בעל מיפעלי-החולצות להב, והטיח את צרור-המפתחות שבידו על השולחן. הצ'רור המשיך לצלצל עוד שעה ארוכה.

הנוכחים בלישכתו של הממונה על הכ'נסות המדינה משה נוידרפר, הממונה עצ'מו ומנהל-המכס-בפעול, אברהם אלנברג, הביטו בלהב סמוקיהפנים וכבדי-הגוף, וקפ'או במקומותיהם.

כאשר השליך להב — שמיפעלו מעסיק אלפי עובדים ומוכר מדיי-שנה חולצות ביו'תר ממאה מיליון לירות, כולל ייצוא של 2 מיליוני דולרים לשנה — את המפתחות על השולחן, ואיים לסגור את מיפעליו, הוא ידע, כשם שידע גם נוידרפר, כי שלושה ימים לאחר-מכן אמור להתקיים במיפעלי להב שבבית-שמש ביקור של ראש-הממשלה יצחק רבין ושר-המיסות-התעשייה חיים ברי-לב.

הביקור תוכנן כחלק מסיוור בעיר, שבה מהווים מיפעלי להב חלק נכבד ממקורות-התעסוקה. נוידרפר ידע גם, כי אין זו הפעם הראשונה שלהב משליך את מפתחו-ריו על השולחן, וכי הוא עשה זאת כבר כמה פעמים בתקופת ספיר.

כעבור דממה בת שניות אחדות קבע נוי'דרפר: "כיוון שקיים חוסר-אמון בין להב לבין מחלקת-החקירות של המכס ומס-הקנייה, נקים ועדה שתבחון את טענות הצ'דים ותפסוק". להב נשם לרווחה. היה זה אישור כי הגוהל הישן, של סגירת תיקים, יימשך כמימי-ימימה. אלנברג, מצידו, החוויר מכעס ומתדהמה. הוא סבר, לתומה כי חלפו הזמנים שבהם מורה הממונה על